

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 19 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 10 września 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2015 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...], w sprawie z wniosku K. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. o prawo do emerytury, oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 28 października 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 23 lipca 2014 r., odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach wobec nieudokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach i w związku z tym niespełnienia przesłanek określonych w art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.).

Sąd Apelacyjny po uzupełnieniu postępowania dowodowego zaliczył do wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresy zatrudnienia wnioskodawcy: od dnia 2 sierpnia 1973 r. do dnia 30 listopada 1974 r. w S. w A. w S. (1 rok, 3 miesiące i 28 dni), oraz od dnia 26 października do dnia 31 grudnia 1998 r. w P. Sp. z o.o. w A. (2 miesiące i 5 dni), które - liczone razem z okresami uwzględnionymi przez Sąd Okręgowy (13 lat, 5 miesięcy i 5 dni), wynoszą łącznie na dzień 1 stycznia 1999 r. - 14 lat, 11 miesięcy i 8 dni, a zatem mniej aniżeli wymagane co najmniej 15 lat.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, oraz § 4 ust. 1 w związku z pkt 1 Działu XIV w wykazie A załącznika do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że „zmechanizowane kotły parowe i wodne typu przemysłowego stanowią w istocie kotły zautomatyzowane parowe i wodne typu przemysłowego, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu powinna prowadzić do wniosku, że nie każdy zmechanizowany kocioł parowy i wodny typu przemysłowego jest kotłem zautomatyzowanym oraz że każdy kocioł zautomatyzowany jest kotłem zmechanizowanym”, oraz przepisów postępowania – art. 232 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w związku z art. 381 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., polegające na „nie przeprowadzeniu przez Sąd drugiej instancji postępowania dowodowego z urzędu w zakresie konieczności uzyskania opinii biegłego (...)”. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

W wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, wobec „rażących naruszeń przez Sąd Apelacyjny w [...] przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja

2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). Tymczasem pełnomocnik wnioskodawcy, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, w istocie próbuje zakwestionować ustalenia Sądu drugiej instancji oparte na zeznaniach świadków, co do charakteru pracy wnioskodawcy w okresie od dnia 18 września 1991 r. do dnia 25 stycznia 1993 r.

Gdy więc skarżący nie wykazał okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.